

Marianne Jelveds tale ved Radikale Venstres landsmøde

Taler

Marianne Jelved
Partileder for Radikale Venstre

Dato

17. september 2005

Sted

Konferencecenter Nyborg
Strand

Kære Gæster. Kære Radikale ... Der er ingen, der kan slå jer!!!

Der er mange, der gerne vil.

Det vælter ind over os med gode råd: Vi skal løsrive os. Skrive frihedsbrev. Blive selvstændige.

Og der er kritik. Nogen siger, at vi "valgte effektivt og kynisk at gøre udlændingspørgsmålet til partiets offensive slagnummer i kampen om stemmerne."

Andre har kritiseret vores valgkamp for at være "partiegoistisk"!!

Hvordan hænger det sammen?

Hvordan kan vi både være partiegoistisk, stemmemaksimerende og bundet, ufri og uselvstændig??

Tilmed er der brugt tid på at finde ud af, hvad vores motiver – for at gå til valg på vores egen politik – var.

Tænk, om det nu var så enkelt, at vi bare siger det, vi mener.

Når kritikken er blevet triviell, så gøres vi en smule til grin: Her fik vi et storslået valgresultat, (som ingen af vores politiske modstandere undte os.)

Men se nu: I har jo ingen indflydelse. Der kan I selv se. Derfor Radikale, Ret ind!! Når V og K og DF og S er enige om politikken, så Ret ind!!

Men Det Radikale Venstre er ikke blevet 100 år ved at Rette sig ind efter flertallet.

Det er vi blevet, fordi

- Vi har taget demokratiet alvorligt og delt os efter anskuelser.
- Vi har valgt at gå foran og har påtaget os et politisk lederskab og et ansvar.
- Vi har kæmpet for alt, hvad vi har kært.

Vælgerne skal kunne se forskel på partierne. Det er det, der er meningen med demokratiet.

Eller er det?

I disse år har der lagt sig en fed dyne henover det samarbejdende folkestyre: Dynen er Venstres kontraktpolitik.

Det største parti i en koalition bestemmer politikken. Det partiet vælger at love før et valg, det gennemfører partiet bagefter, fordi Konservative og Dansk Folkeparti accepterer det.

Så skal det åbenbart også være sådan i oppositionen: Det Socialdemokraterne lover før et valg, det gennemfører det efter valget, fordi EL, SF og DRV accepterer det?

Hvad med det, de andre partier lover vælgerne?

De andre er bare mindre partier. Mindre end det største. Det er jo jungleloven i rendyrket form.

Kontraktpolitikken kvæler det samarbejdende folkestyre.

Det bliver ikke bedre, når partier skaber deres politik efter de stemninger, der kan måles.

Det kaldes for, "at lytte til vælgerne". Det er også fint at lytte, men hvor er brydningen af meninger og holdninger? Hvad har borgerne at forholde sig til?

I Det Radikale Venstre diskuterer vi ideer, mål og midler og formulerer vores politik. Den politik går vi ud til mange forskellige grupper af borgere for at diskutere. Det inspirerer og påvirker vores politik. Og vi inspirerer og ægger til diskussion. Meninger og holdninger brydes.

Det Radikale Venstre tror de politiske svar bliver bedre, når der er flere om at deltage.

Hvis ikke politikerne, ministrene, partierne går ud med deres politiske forslag, så bliver der ingen debat.

Vi så det ved regeringens såkaldte lytten til "debatten", om strukturkommissionens betænkning, om kommunerne og amters fremtid. Der blev ingen debat, for der var ikke en regering at spille op imod.

Så de demokratiske brydninger af meninger og holdninger, de sker i bedste fald inden døre. Det er færdigt, når resultatet lægges frem i Folketinget.

Regeringen lagde sit forslag om kommuner og regioner frem, og så var der ikke mere at diskutere. Flertallet med Dansk Folkeparti var hjemme inden.

Og lige nu foregår brydningerne mellem eksperter i Velfærdskommissionen. Den vil komme med sine anbefalinger til december. Her har statsministeren, Venstres formand, givet både Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti vetoret: Ingen forandringer før Socialdemokraterne og Dansk Folkepartis mandater er med. Og ingen gennemførelse før efter et folketingsvalg, har Fogh Rasmussen lovet.

Så kan vælgerne vælge ud fra deres holdninger til det, "den kompakte majoritet", Det Forenede Folkeparti, allerede vil have vedtaget i Folketinget, inden det næste folketingsvalg bliver afholdt.

Det giver jo ingen mening.

Måske foregår der også brydninger af meninger og holdninger i

Globaliseringsrådet. Vi ved det egentlig ikke. Dørene er lukkede.

Men i Globaliseringsrådet sidder arbejdsmarkedets parter, en håndfuld ministre og gode opinionsdannere og erfarne mennesker og forbereder – under statsministerens ledelse og vejledning – "det store udspil" om indretningen af fremtidens Danmark. Så kan det præsenteres som "nødvendighedens politik". Det er ikke til debat. Det er eksperternes bedste bud.

For de sidder i Globaliseringsrådet. Her har de taget stilling til den kommende læreruddannelsesreform og mange andre politiske spørgsmål.

Hvor er de partipolitiske diskussioner? Dem der repræsenterer borgernes forskellige anskuelser?? Nej, i dag er spørgsmålet snarere: Hvem har ikke nået at spise morgenmad med ..., ja her må det være Statsminister Fogh?

På den måde gøres politiske spørgsmål til en sag for eksperter. Vedtagelserne legitimeres som ikke-politiske, men nødvendige.

Det samarbejdende folkestyre er afløst af et nyt mønster:

1. Kontraktspolitik på de mere enkle og let sælgelige temaer som taksterne i børnehaver og højere straffe.
2. Ekspertstyre på de komplekse og de afgørende ændringer af samfundets indretning.

Det Radikale Venstre vil protestere over den kortslutning af den politiske og demokratiske proces. Vi vil insistere på den politiske diskussion og på kompromisset..

Så vil "De Forenede Folkepartier" sige, at vi bare er sure.

Hvorpå de også er så dejligt fri for at diskutere indholdet.

Det Radikale Venstre insisterer på folkestyret og retten til at dele os efter anskuelser, til at være uenig og til at indgå kompromisser.

Vi vil overbevise så mange som muligt om vores politik. Vi vil i dialog med alle

dem, der vil deltage.

Vi håber, at flere partier vil gøre det samme.

Lad den politiske diskussion gå frisk over land og rige: Hvad skal Danmark leve af om 15 år, og hvordan skal vi leve sammen?

Borgerne skal tage stilling til partierne og deres politik. Men de skal også vide, hvor der er alternativer til det herskende flertal. V og K har valgt side. Nemlig Dansk Folkeparti. Her føres en politik, der er 100 af mile fra Det Radikale Venstres politik. Alene det asociale skattestop blokerer for nødvendige reformer.

Så mange mile er der ikke til Socialdemokraterne. Og der er ikke brug for spekulative og indholdsløse bogstavlege og usikkerhed om den radikale kurs. Den kurs, der har givet os 17 mandater, og som er grundlag for et godt kommunalvalg. Der er derimod rigtig meget brug for at diskutere politisk indhold.

Efter et valg må vi forhandle et regeringsgrundlag. På bedste demokratisk vis skal vi indgå kompromisser og forhandle os frem til en holdbar politik. Der skal samarbejdes.

Meningen med et regeringsgrundlag er jo bl.a. at finde løsninger på uenighederne, inden partierne beslutter sig for at tage regeringsansvar.

Og hvis nogen skulle være i tvivl: Når Det Radikale Venstre skal lægge navn til og tage ansvar for en regering, så skal vi også sidde i den.

Demokratiets vilkår og det samarbejdende folkestyre er kerneområder for Det Radikale Venstre. Det har afgørende betydning.

Men de demokratiske principper, som vi bygger samfundet på, er pressede i disse år.

Det Radikale Venstre skal stå vagt om de grundlæggende principper, for demokratiet og retsstaten er den bedste sikring af din personlige frihed.

Bekæmpelsen af terroren skal ikke ske på bekostning af retsstatens principper.

Men i dag presses de principper. Terror skaber død, ødelæggelser og frygt og skal bekæmpes. Og forebygges.

USA tager sig sine "friheder" til at se stort på de internationale regler og konventioner. Det er der sandelig mange andre, der også gør. Men USA er en stormagt – en demokratisk stormagt, der nogle gange bruger illegitime midler.

Så vi kan ikke undvære en fri og uafhængig presse. Heller ikke i disse sammenhænge. Magten er en farlig følgesvend. Når man tror, man kan gå på vandet, så er det tid at blive pillet ned og tage en vis portion ydmyghed i hånden.

Det kræver bare vagthunde. Dels fra den uafhængige presse med den høje integritet – og tak for den, når den kommer på banen. Dels fra en kvalificeret og troværdig opposition.

Der skal være en reel opposition. Det er Det Radikale Venstres opgave i disse år. Det arbejde skal vi gøre godt og kvalificeret.

Det er ikke en nem opgave. Fx skabes der myter. Billeder af virkeligheden, der holdes i live ved gentagelser af urigtigheder.

Statsministeren og hans nærmeste konkurrent til posten, Dansk Folkepartis formand, forsømmer ikke en lejlighed til at flette sætninger ind i deres tale som fx: "Den slappe udlændingepolitik i 90'erne", "De radikale vil bare åbne grænserne". Begge budskaber er usande.

Bare et par fakta-oplysninger:

I 1990 til 2003 har Danmark modtaget i gennemsnit godt 2 % af asylansøgerne i EU.

Jeg minder om, at der i 90'erne var borgerkrig i Europa, lige uden for vores egen gadedør. Der kom rigtig mange flygtninge til landene i EU.

I de senere år modtager Danmark 1 pr. 1000 indbyggere. Det er hverken mere

eller mindre end det, de 15 gamle EU-lande gennemsnitligt modtager i de samme år.

Danmark har taget sin relative andel af asylsøgere til EU. Der var ikke tale om en slap og uansvarlig udlændingepolitik.

Gennem 90'erne strammede SR lovgivningen på området 30 gange. Der var enighed om at have en stram og fair udlændingepolitik. Jeg minder om diskussionerne – også blandt radikale. Der var i alle årene diskussioner om det emne – uanset hvad indenrigsministeren hed.

Flygtningestrømmene til Europa er de senere år faldet dramatisk. Det Radikale Venstre har ingen ønsker om at ændre på reglerne for at få asyl.

Det har vi til gengæld på området for familiesammenføring, når det gælder danske statsborgere. Vi finder, at det er krænkende og en uacceptabel behandling af egne statsborgere, at de ikke kan bo med deres familie i Danmark.

Danmark skal ikke opføre sig på en måde, så der internationalt kan rejses kritik af landet for at krænke internationale konventioner.

Det er ikke bare juristeri. Det er politik. For Danmark skal gå foran og opfylde de krav, der stilles til nye medlemslande i EU. Alt andet er dobbeltmoralsk, utroværdigt.

Det er ikke bare etniske danskere, der ikke kan få deres familie hertil. Det er også de nye danske statsborgere, der er velintegrerede med egen virksomhed eller fast arbejde, egen bolig osv., der ikke kan få deres ægtefælle hertil.

Der skabes en stemning af håbløshed og ulykke, der selvfølgelig spredes i de miljøer og hos venner og familier, naboer og arbejdspladser..

Det bidrager til oplevelsen af ydmygelse – et land uden muligheder. Det skaber de dårligste vilkår for integration, for hvad nytter det?

Det er ikke muligt at følge med i, hvordan loven virker. Hvor mange etniske danskere får afslag? Hvor mange med tyrkisk eller pakistansk baggrund får afslag? Vi ved det ikke.

Men nu vil justitsministeren have statistikker på kriminalitetens art, etnisk baggrund og sted. Når det gælder familiesammenføringen har vi kun nogle sluttal. Antal tilladelser. Og det tal er faldet.

Bl.a. fordi Bo ikke kan få sin filippinske kone hertil efter et ægteskab på næsten 20 år på Filippinerne og med to teenager, der endda er født i Danmark. Sagsbehandlingen virker som en lang chikane, der varer i årevis.

Det er uværdigt og krænkende. Det er umenneskeligt.

Målet for regeringen er helt klart at kunne vise lave tal for familiesammenføring. Men målet helliger ikke midlerne.

Familiesammenføring omtales, så alle tror, at det drejer sig om tyrkiske eller pakistanske tvangsægteskaber.

Det gør det ikke. Det drejer sig om rigtig mange danske statsborgere, der har været ude i verden og arbejde og uddanne sig. Der har de stiftet familie. Ofte med veluddannede udlændinge.

Og det drejer sig om danske statsborgere, der har fået indfødsret, og som har gjort alt det, det danske samfund har forventet, bortset fra valget af ægtefælle. Hvis de vil leve sammen, må det blive i et andet land, end deres nye fædreland.

Reglerne forhindrer ikke tvangsægteskaber. De forhindrer måske, at de evt. tvangsgifte kan bo i Danmark.

Der er siden 2001 intet sket for at modvirke ghettoer, og der er stadig hårde toner og udhængning af udlændinge som sådan som værende problemet..

Der har siden 2001 en stigende ledighed, stigende andel af unge uden uddannelse, stigende kriminalitet.

Hvad er egentlig meningen?

Der er stigende besparelser på integrationen i finanslovsforslaget.

Var løftet ikke, at med færre udlændinge, kunne Danmark gøre endnu mere for en vellykket integration?

Hvorfor bliver det ikke til noget?

Vi ved godt, hvad der skal til – Hvis vi havde magten, så ville vi sikre, at

– Alle udlændinge skal have en dansk kontaktfamilie. Netværk med danske, og integrationen lykkes.

– Alle kommuner skal lave en plan med konkrete mål for integrationen: uddannelse, beskæftigelse.

– Vellykket integration belønnes. Flygtninge, der klare sig selv i Danmark får lov at blive i Danmark, også selv om der bliver fred i deres hjemland.

– Staten skal afsætte op til 2 mia. kr. om året til en ghettoplan, der kan føre til varierede boligområder.

– Der skal investeres i udvikling af undervisningen af tosprogede børn, en udvikling, der bygger på viden og ikke på ideologi.

Der sker ikke nok. Og mange oplever ydmygelser i hverdagen. De principper for god forvaltning, som vi tror gælder, dem oplever "de fremmede" bestemt ikke altid.

Demokratiet og retssamfundet er presset.

De internationale institutioner, der skal have styrke til at håndhæve internationale regler, svækkes.

Menneskerettighedsdomstolen har lange ventetider, og regeringerne vil ikke give flere midler.

Stormagten USA tager retten i egen hånd og går uden om FN. USA følger ikke spillereglerne, men tager sig retten til selv at tolke dem. Det skete bl.a. med Irak-krigen.

Det sker under overskriften, Kampen mod terroren. Guantanamo er et eksempel. Abu Ghraib er et andet.

FN undergraves. Reformerne, der skulle styrke og effektivisere FN, bliver ikke til noget. For USA ønsker ikke et stærkt FN.

EU's forfatningstraktat skulle forny samarbejdet i det udvidede EU. Det sker ikke lige nu, og det svækker EU.

Der skal være andre end de største lande i verden på banen. EU er en oplagt mulighed. Danmark skal være garanten for, at der er internationale institutioner, der holder fast i helt grundlæggende demokratiske retsstatsprincipper, og som står ved de aftaler og løfter, der er givet i årenes løb. Danmark og andre lande kan gøre meget i samarbejdet. Især hvis vi selv kan vise det gode eksempel.

Tyrkiet er et europæisk land. Når Tyrkiet opfylder kravene for medlemskab i EU, så kan Tyrkiet selvfølgelig blive medlem på lige fod med andre medlemslande. Efter de samme procedurer.

Det er ikke en bestemt religion, der skal være afgørende for medlemskab af en demokratisk forening som EU. Det er tværtimod på tide, at vi lære at leve sammen på de samme demokratiske retsstatsprincipper, som EU-medlemslandene bygger på.

Danmark har også et ansvar for udviklingen i verden. Vi tager stilling. Vi er med i EU. Vi kan præge de beslutninger, der tages.

Udviklingen i EU's forsvarssamarbejde går stærkt nu. Nu hvor der er "tænkepause" i EU bør vi diskutere det danske forsvarsforbehold. Vi vil gerne have det forbehold til folkeafstemning til næste år. Det burde kunne samle meget bred opbakning.

Danmark er også med i Irak-koalitionen. Vi var imod Irak-krigen. Undertrykkelsen af irakerne skulle have været løst på anden måde. Nu er vi der på et FN-mandat. VI har meddelt regeringen, at der bør være en strategi for tilbagetrækningen af de danske tropper.

Regeringen vil ikke diskutere det? Det må åbenbart kun diskuteres i andre lande. General Douglas Lute udtalte på forsiden af Financial Times d. 25. august: "Vi tror, at på et tidspunkt – for at bryde afhængigheden af koalitionen – er man nødt til at træde baglæns og lade irakerne træde frem."

Når regeringen ikke vil diskutere det, så må vi selv sætte en dato. Vi har sagt 1.7.06. Vi gav en frist på 15 måneder. Der skal være folkeafstemning Irak i oktober. Der skal være valg til parlamentet i december. Så er der tid for en ny irakisk regering til at tage over og selv tage ansvar. Så bør den danske indsats bruges andre steder, hvor der er brug for en indsats. Vi efterlyser en strategi for tilbagetrækning også fra den danske regering.

Ja, vi efterlyser en fremtidsrettet politik fra regeringen. Hvad har man regeringer til? Men regeringen mener ikke noget selv. Forslaget til finanslov er ren administration. Alle spørgsmål om fremtiden henvises til kommissioner og råd. Hvis ikke det var så sørgeligt, så er det næsten komisk.

Det Radikale Venstre har spillet ud med forslag til reformer. Vi tør godt tage et ansvar og drage ud i landet til debat om fremtiden. Hvad gør vi ved udfordringerne:

- Når globaliseringen øger konkurrencen, og almindelige arbejdspladser flytter ud.
- Når de små årgange af erhvervsaktive skal afløse de store årgange, der går på pension.
- Når borgerne presser på for mere og bedre velfærd.

Vi er overbeviste om, at Danmark kan klare de udfordringer. Det vil kræve nogle forandringer.

Vi mener, at Danmark skal klare sig ved, at vi alle har en kreativ og åben tilgang til udfordringerne. Danskerne skal være godt uddannede. Kreative løsninger kræver viden om det, man arbejder med. Og kreative løsninger kræver åbenhed over for andres faglighed og viden. Og så skal vi have kloge sociale tilgang til løsningerne, for vi har brug for et samfund, der virkelig satser på alle mennesker og bygger på tillid og ansvar og giver flere muligheder..

- Kreativitet og åbenhed
- Viden og klogskab
- Tillid og ansvar
- Demokrati og deltagelse

Først: Der skal være arbejde til alle. Vi skal have mange mennesker i arbejde de næste mange år. Produktionen skal være stor nok. Skatten på arbejde skal ned. Byggeriet klager sig over sort arbejde, der forvrider konkurrencen. En gennemsnits LO-arbejder skal arbejde i 4½ time for at tjener til en times håndværker. Regeringen gør ikke noget. Den jagter kioskerne og pizzariaerne.

Dernæst: Vi vil sænke skatten på arbejde ved at sænke skatten for de lave indkomster, fjerne mellemskatten og hæve topskatten fra 15 til 18 % af indkomster over 400.000 kr. Det er markante ændringer, så efterspørgslen efter hvidt servicearbejde får en chance. Så skal man måske kun arbejde 2 timer for at kunne betale den samme ydelse.

Der skal mere til. Vi ser i øjnene, at om 10 år er tiden ikke til at betale raske og rørige 60-årige for at holde op med at arbejde.

Det er ikke fællesskabets opgave.

Det er derimod opgaven at forbedre arbejdsmiljøet. Alligevel vil nogle mennesker have det svært på arbejdsmarkedet inden de bliver folkepensionister. De skal kunne trække sig tilbage på en seniorpension, hvis behovet er der.

Vi skal kunne tiltrække nye talenter til landet. Det vil kræve en anden udlændingepolitik. Om 10 år vil der forhåbentlig være endnu flere unge, der har været ude i verden og som vender hjem med en ægtefælle fra en anden del af verden.

Om 10 år vil alle unge få uddannelse efter folkeskolen. Da vil det være en mindsteret at kunne uddanne sig i 3 år. Der er unge, der skal have deres egne individuelt sammensat uddannelse for at skaffe sig de bedste muligheder for at

stå på egne ben. Det er ikke alle, der kan tage en traditionel ungdomsuddannelse. Der skal være flere muligheder for uddannelse.

Vi skal udvikle uddannelserne hele tiden og indstille os på læring hele livet.

Men inden vi når så langt, skal vi have folkeskolen på rette køl. Lige nu er den ved at drukne i Pisa'er med tilhørende myter og såkaldte løsninger.

Hvad ved vi med sikkerhed?

- At i klasser med blandede socialgrupper bliver alle børnene dygtigere end i delte klasser.
- At lærerens faglige og pædagogiske uddannelse har afgørende betydning for resultaterne.
- At nationale læseplaner og nationale obligatoriske test ikke fører til gode eller bedre resultater.
- At Pisa ikke siger noget om, hvordan skolen kan blive bedre.
- At danske børn er glade for at gå i skole, fordi de oplever sejre og anerkendelse, der giver dem mod på at lære mere.
- At børn udvikler sig i spring og forskelligt fra hinanden. (Det er derfor obligatoriske test kun vil måle gennemsnitseleven i 2. klasse.)

Men det hjælper ikke lige nu med alt, det vi ved. Den politiske virkelighed er en anden.

Der er flertal for obligatoriske test, selv om der ikke er faglige begrundelser for det.

Der er flertal for tvangsspredning af børn, selvom det strider imod forældrenes frie skolevalg, og der ikke er faglige begrundelser for det.

Der er stærke tendenser til central styring af folkeskolen. Men undervisningen kan ikke styres fra Frederiksholms Kanal. Skolen bliver ikke bedre af, at man

bliver bedre til at kontrollere resultaterne.

Ved I hvad: vi bliver lige nu nødt til at notere os det her. Hvad gør vi så?

Vi stiller op til kommunalvalget med lokale radikale bud til den lokale folkeskole.

Uanset den centrale styring af stort og småt, så har en kommune også en skolepolitik.

Radikale Kommunalbestyrelsesmedlemmer skal insistere på, at

1 – Ansvar for skolens arbejde er lærernes og ledelsens. De skal gøre rede for, det arbejde, der foregår i den enkelte skole. De skal kunne dokumentere, at de løser opgaven, og at kvaliteten er i orden.

2 – Kommunen skal lave en plan for efteruddannelse af lærerne, så lærerne har uddannelse i de fag, de er ansat til at undervise i.

3 – Kommunen skal lave en flerårig plan for ændring af skolestrukturen, så der bliver blandede socialgrupper i skolerne.

4 – Skolen skal have sin autoritet igen. Det skal være klart for forældrene og lokalsamfundet, at skolen er samfundets og ikke forlængelsen af børneværelset. Læreren er samfundets repræsentant, og læreren er den professionelle og fagligt, pædagogisk og personligt kvalificerede voksne, der har ansvaret for, at skolens opgave løses kvalificeret i forhold til eleverne.

5 – Der skal ske udvikling af den gode undervisning, og den gode underviser skal i fokus.

Det er fem vigtige radikale indsatsområder i kommunerne, som vil kræve prioritering, og som vil virke. Det er bare at gå i gang.

Skolen er kommunal. Uanset hvor god undervisningsministeren er, så kan 1600 skolers undervisning ikke styres time efter time fra Frederiksholms Kanal. Der vil i al fald ikke komme noget godt ud af det.

Skolen er den fælles institution, der har en helt særlig opgave: at danne børnene til et samfund med frihed og folkestyre. Det er det eneste fællesskab, der principielt rummer alle børn. Her lærer børn at være sammen forskellighederne til trods. Ikke fordi de skal gå ud af skolen til et bestemt liv eller til et bestemt erhverv, men fordi de skal gå ud af skolen som livsduelige mennesker, med mod på livet, fordi livet er livet værd. Det er netop forskellen til alle andre institutioner.

Skolen skal give børnene de bedste vækstbetingelser for at vokse og udvikle sig, så de kan blive ved med at vokse med de forventninger, vi har til hinanden.

Fra kl. 8-14 i 200 dage om året i 10 måske 11 år. Det sætter sine spor i ethvert barn. Undervisningen af hvert barn er en kunst, der ikke kan respekteres nok.

K.E.Løgstrup har sagt det med ordene:

"Den enkelte har aldrig med hinanden at gøre, uden at han holder noget af den andens liv i sin hånd."

Det er kernen i det demokrati, vi som radikale ser for os. Demokrati kræver at vi kan tænke på andre end os selv.

Et fællesskab kan kun hænge sammen, hvis vi har udviklet vores evne til at sætte os i andres sted. Hvis vi har udviklet vores indlevelsessevne. Det skal skolen være med til.

Så kan vi udvikler et samfund, der giver mennesker muligheder, i stedet for at man står i vejen for hinanden. Et samfund, hvor der bygges flere broer, end der graves grøfter. Et samfund, hvor der er brug for og plads til kultur og kulturer.

Der er rigtig meget at gøre i de nye kommuner og regioner. Radikale lokalpolitikere skal være med til at skabe en fornyelse af den offentlige arbejdsplads. Vi vil bygge på tillid og ansvar til medarbejderne, og borgerne er ikke bare kunder. De er deltagere og med til at skabe mulighederne.

Vi skal være garanten for, at alle de kommunale opgaver løses på bedste radikale vis: troværdigt, ansvarligt, kreativt og åbent.

Vi vil slippe kommunerne fri i et reelt kommunalt selvstyre. Væk med regel- og kontroltyranniet, der har tjek på, at alle reglerne er fulgt, at alt bliver gjort rigtigt.

Det er meget vigtigere, at det er det rigtige, der bliver gjort, når hjemmehjælpen kommer hos fru Jensen. Og det er noget helt andet, end det, der er det rigtige hos hr, Petersen.

Kære Radikale

Jeg siger jer, vi har rigtig mange muligheder for at skabe en udvikling, der giver borgerne og fællesskaberne et godt grundlag for deres fremtid.

Vi er godt på vej. Det Radikale Venstre har fået stor opbakning hos vælgerne. Ikke fordi vi har rettet ind efter de store, men fordi vi kæmper for alt, hvad vi har kært.

Der er mange, der regner med os.

Det gør de også ved kommunalvalget.

Det går vi ud og vinder.

Kære Radikale. Der er ingen, der kan slå jer.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Radikale Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/marianne-jelveds-tale-ved-radikale-venstres-landsmoede-2005>